

De laatste keer met het hele gezin bij de taalschool

Beste nieuwsbrieflezer,

We zijn onder de indruk van het levensverhaal van Eugenia. Je leest in deze nieuwsbrief een glimp van haar verhaal. Een zwaar leven, vol gebrokenheid. En ondanks dat lezen we Gods trouw als rode lijn door haar verhaal heen. Wij kennen onze docent als een vrolijke en gezellige vrouw, altijd klaar voor een praatje. Een vrouw die haar leven draagt, omdat ze weet dat ze gedragen wordt door God de Vader.

Laten we zonder te wankelen datgene blijven belijden waarop we hopen, want Hij die de belofte heeft gedaan, is trouw. – Hebreëën 10 vers 23

We wonen nu een jaar in Costa Rica. We denken niet meer in maanden, maar gaan over in het tellen van jaren. Veel hoogtepunten passeerden de revue, maar er waren uitdagingen, jullie hebben sommigen daarvan meegekregen. Maar ondanks dat, was het goed want God was bij ons. God is immers een God die zorgt en zegent. Niet omdat wij zulke geweldige mensen zijn, maar omdat Hij onze Vader is die genadevol keer op keer van Zich laat horen.

Inmiddels zijn we als gezin op zoek naar een nieuw ritme. Halverwege augustus sloten we onze fulltime taalstudie met een diplomering af. We namen afscheid van veel medestudenten die naar hun eigen zendingsland vertrokken. Inmiddels zijn ook wij verhuisd en hebben we genoten van een paar weken vakantie. Inmiddels is er een nieuwe tijd aangebroken. Allebei volgen we op dit moment nog parttime taalstudie. Herman is ondertussen alvast wat opgestart bij ESEPA, het seminarie waar hij nu dus werkt. Hij wordt wegwijs gemaakt binnen de organisatie, maakt volop kennis met nieuwe collega's, onderzoekt het kerkelijk landschap van Costa Rica en is alvast wat lessen aan het voorbereiden.

Onlangs heeft hij ook de eerste bijeenkomst bijgewoond die ESEPA, met hulp van de GZB, elke maand organiseert voor kerken hier in Costa Rica. Deze keer ging het over kinderen en tieners in de kerk. Hoe vertellen wij het evangelie aan onze kleintjes? En hoe beschermen wij hen en jongeren tegen misbruik in de kerk? Vragen die niet alleen in Costa Rica relevant zijn, maar ook in Nederland. De nadruk op de bijeenkomst lag vooral op het feit dat ook kinderen en tieners een persoonlijke relatie met God moeten krijgen. Ouders en de kerk zijn geroepen hen daarin tot voorbeeld te zijn en hen daartoe steeds weer uit te nodigen.

Ook thuis verandert er het één en ander. Ralf start met zijn nieuwe school, heel spannend voor hem. Julia wordt twee binnenkort en zal voorlopig nog lekker veel thuis zijn. Daarom zal Anneloes naast de taalstudie in eerste instantie vooral zorg dragen voor de kinderen en zorgen dat de boel draaiend zal blijven zodat Herman zich kan focussen op zijn taak bij ESEPA.

Interview taaldocent Eugenia Muñoz

In elke nieuwsbrief willen we jullie graag kennis laten maken met een van de mensen die een belangrijke rol spelen in ons leven in Costa Rica. In deze nieuwsbrief: Eugenia Muñoz, onze docent conversación bij El Instituto de Lengua Española.

Ik groeide op in een gezin waar religie helemaal geen rol speelde. Dat is in Costa Rica heel ongewoon. In mijn kindertijd bezocht ik nooit een kerk. Maar als de zus van mijn oma op mij paste, vertelde ze over God. Zij was Jehova-getuige. Zij vertelde mij de Bijbelverhalen. Zo hoorde ik voor het eerst over God en Jezus. Toen ik 13 jaar was, kwamen er Amerikaanse zendelingen in onze wijk wonen om zending te bedrijven. Ik was nieuwsgierig naar hen, maar volgens mijn ouders waren het 'lava cocos' (hersenspoelers). Ik heb deze familie lang gade geslagen. Ik zag vooral de vader vaak, die Spaans studeerde, hier, op dezelfde school als waar jullie nu studeren.

Deze familie nodigde me uit voor jeugdgroepen bij hen in de achtertuin. Ik vond het prachtig. De dominee was een hele goede vader, dat zag ik. Mijn vader heeft mij één keer misbruikt, en sindsdien had ik angst voor mannen, maar deze zending was een goede man, dat voelde ik. Ik vertrouwde ze en bezocht op een gegeven moment een kerkdienst in hun huis. Het was toen Heilig Avondmaal, ik werd overgeslagen omdat ik nog jong was. Ik wilde graag begrijpen wat ze deden en iemand uit de kerk legde mij het evangelie uit en ik realiseerde dat ik Jezus nodig had en liet Hem toe in mijn leven.

Daarna ontving ik catechisatie en vervolgens werd ik gedoopt in een zwembad. Mijn moeder ging mee naar de doopdienst om mij te 'beschermen', ze maakte zich zorgen. Na de dienst raakte mijn moeder aan de praat met de vrouw van de dominee en besloot ook catechisatie te volgen en is later ook gedoopt. Mijn moeder haar leven veranderde erg. Mijn vader was lang boos op ons. Veel later is hij ook tot geloof gekomen, ik heb hem jarenlang verzorgd aan het einde van zijn leven. De kerk was mijn schuilplaats, dat is mijn hele leven gebleven.

Op mijn 24e trouwde ik, toen werd mijn leven moeilijk. Ik verwijderde me van God, samen met mijn man. Ik kreeg twee kinderen en onderging daarna twee abortussen, die we zelf uitvoerden. Mijn man dreigde anders te vertrekken. Toen dacht ik dat God mij nooit meer kon vergeven en ik kwam in een zware depressie. Mijn man ging veel vreemd en dronk veel. Op een dag bad ik, nadat ik op de radio over God had gehoord. En ik vroeg om vergeving. Ik voelde voor het eerst in lange tijd vrede. En ik zei God; als u me vergeven hebt, geef me een nog één andere baby. Vijf maanden later was ik zwanger. Ik was erg blij. Mijn man was weer erg boos, maar ik zei hem; 'als je dit niet wilt, daar is het gat van de deur.'

Hij bleef, helaas, hij ging nog veel meer drinken en was soms dagen niet thuis. Toen werd mijn derde kindje geboren. Mijn man ging een paar maanden later samenwonen met een andere vrouw. Ik heb vijf jaar gewacht of hij misschien terug wilde komen, maar toen hij met die andere vrouw een kind kreeg, zijn we gescheiden.

Mijn oudste zoon kwam vervolgens als tiener in een criminele bende terecht. Een drugsbende. Hij gebruikte drugs, verkocht het ook, en stal soms drugs van drugsbendes om dat aan een andere bende te verkopen. De politie was vaak bij mij thuis, als ze hem zochten. Ik ben in die periode heel intens gaan bidden, voor hem, ik maakte me heel veel zorgen. Hij kwam één keer thuis met twee kogels in zijn been en een andere keer vol messteken. Mijn zoon belandde in de gevangenis. Toen kwamen er drugsbendes aan mijn huis om geld op te eisen dat mijn zoon van hen ontvreemd zou hebben. Ik heb duizenden dollars betaald, omdat ik bang was voor mijn eigen leven en dat van mijn zoon.

Mijn relatie met God werd in deze periode steeds beter. Ik moest heel veel zonden belijden. Nu leid ik in de kerk bijbelgroepen waar ik erg van geniet en werk ik op de taalschool.

Ik hou van mijn werk omdat ik altijd zendeling wilde worden. Hier werken is ook zending. Ik help zendingen zich voorbereiden op zending, op hoe ze het verhaal van God kunnen vertellen in het Spaans. Ik ben tot geloof gekomen door een zending, en daarom vind ik het zo mooi om zendingen te helpen Spaans te leren en zich te voorbereiden op hun werk.

Mijn boodschap aan de kerk in Nederland is; 'Wat er ook gebeurt, vertrouw op God en uw leven zal goed zijn, niet zonder problemen, maar uw ziel is veilig bij Hem.'

Social media

Wij hebben besloten om ons gebruik van social media langzaam af te bouwen. Dit vanwege de privacy van met name onze kinderen, maar ook omdat steeds meer mensen die ons (willen) volgen geen gebruik (meer) maken van social media. Wil je toch op de hoogte blijven? In onze nieuwe whatsappgroep sturen we regelmatig updates over ons zendingswerk in Costa Rica, onze taalstudie en over ons leven. Stuur ons een privéberichtje of mailtje naar meijersmetmissie@gmail.com en wij voegen je toe aan onze whatsappgroep.

Of scan de QR code

Gebed- en dankpunten

- Bid voor vrouwen zoals Eugenia die dagelijks te maken hebben met de gebrokenheid van het leven. We horen hier in Costa Rica helaas veel vergelijkbare verhalen. Bid dat vrouwen hier in Costa Rica trouwe mannen vinden en of God hen kracht geeft hen te helpen de kinderen te beschermen tegen de gevaren van drugs en alcohol.
- Langs de wegen staan veel migranten die veelal Venezuela ontvluchten. Het raakt ons diep als we de moeders met hun kinderen zien bedelen. Gevlucht voor een betere toekomst, en nu zo afhankelijk van de vrijgevigheid van anderen. Bid voor deze gezinnen, dat ze een veilige plek in deze wereld kunnen vinden waar ze een stabiel leven kunnen opbouwen voor hun kinderen
- Wil je bidden voor een zendingsfamilie die wij goed kennen. Ze hebben de laatste tijd veel te verduren gekregen op het gebied van gezondheid en woonomstandigheden. Bid voor kracht en wijsheid om in deze situaties staande te blijven.
- Wil je bidden voor ons als gezin nu we een nieuw ritme aan het vinden zijn voor onszelf en onze kinderen. Bid ook voor Ralf die begonnen is op zijn nieuwe school. Dank met ons mee dat we ons al zo thuis voelen op onze nieuwe plek.

Chocolade cakejes bakken

Afscheid van lieve buurvrouw Aura

Feestelijke kleding tijdens de diplomering

Bezoek uit Nederland van de ouders van Herman

Fietsen in de buurt van ons huis

Goeie hulp in de supermarkt

Samen van de glijbaan

Colofon Herman, Anneloes, Ralf en Julia zijn in september 2024 door de Hervormde Gemeente Herwijnen uitgezonden naar Costa Rica. De GZB werkt samen met hen om deze uitzending mogelijk te maken. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed! U kunt uw betrokkenheid ook tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op IBAN NL63 ABNA 0476 3954 29 t.n.v. GZB o.v.v. Herman en Anneloes Meijer. Dank voor uw onmisbare steun!

Voor adreswijzigingen en overige informatie GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen T 0343-512444 | E info@gzb.nl | W www.gzb.nl